ప్లెటోనిక్ ప్రేమ

- డా.రాయపెద్ది వివేకానంద్

(గత సంచిక తరువాయి)

ఊహించని పెన్నిధి ఏదో దొరికిన వాడిలా ఆ ఉత్తరాన్ని పదిలంగా షర్ట్ జేబులో గుండెకి దగ్గరగా వుంచుకుని, జేబులో అది వుందో లేదో అని పదే పదే తడిమి చూసుకుంటు, కలలో నడిచే వాడిలా ఒక విధమైన్ తాదాత్మ్యతతో వాళ్ళ ఇంటినుంచి నేరుగా తన ఇంటికి చేరుకున్నాడు.

గోధూళివేళ. ఆకాశం ఎర్రబారింది.

పక్షులు కిలకిలారావాలతో గూళ్ళు చేరుకుంటున్నాయి.

దూరంగా రణమండల శిఖరాలపై హనుమాన్ మందిరంలోనూ, కాలిబాట వెంబడి దీపాలు వెలుగుతున్నాయి.

అప్పుడే సూర్యుడు పశ్చిమాద్రిని చేరుకుంటున్నాడు. తిమిరం వైపు ప్రపంచం సన్నద్ధం అవుతోంది.

ఇంటికి రావటం రావటం అతను నేరుగా డాబాపైకి చేరుకున్నాడు. అతను నడకలో ఒక ఉద్వేగం, మాటల్లో వ్యక్తపరచలేని సంతోషం.

డాబాపైనుంచి వాతా వరణం చాలా ఆహ్లాదంగా వుంది. వాళ్ళింటి వెనుక కనుచూపు ఆనినంత మేరా పచ్చటి పొలాలు, వాటికి ఒక చివర శాంత మల్లప్ప శిఖరం. మామిడి చెట్టు కొమ్మలు డాబా పై వరకు ప్రాకి అక్కడి వాతావరణానికి ఒక కొత్త అందాన్ని అందిస్తున్నాయి. కొబ్బరి చెట్టు ఆకులు, బాదం కొమ్మలు, వేపచెట్టు తాలుకు కొమ్మలు అన్నీ కూడా ఆసక్తిగా చూస్తున్నాయా అన్నట్టు వున్నాయి అతని వంక.

ఏదో వరాన్ని కోరి కొన్ని సంవత్సరాలపాటు నిద్రాహారాలు మానేసి, కఠోర తపస్సు చేసి దేవతల సాక్షాత్కారం పొందిన అనంతరం వరప్రసాదాన్ని పొందిన ఒక తాపసి ఎంత ఆనందాన్ని అనుభవిస్తాడో అంత ఆనందం పొందుతున్నాడు అతను.

అంతలోనే ఒక అభద్రత. ఇది ఇంతకూ ఉత్తరమేనా? తనను ఉద్దేశించి వ్రాసి వుంటుందా? లేక ఏదయినా ఇంగ్లీష్ సబ్జెక్టు కు సంబంధించిన దౌట్లుతో కూడిన ఏదయినా ప్రశ్నావళా?

లేదా తనను ఆటపట్టించి ఆనందించటానికి ఉత్తినే ఏదయినా కాగితాల్ని ఒక బొత్తిగా చేసి తన చేతికి ఇచ్చి వేళాకోళం చేస్తోందా?

పిట్ట గోడపై కూర్చుని ఉత్తరం నెమ్మదిగా జేబులోంచి తీశాడు.

ఎంతో పొందిక గా ముత్యాల్లాంటి అక్షరాలతో గీతలపేపర్ పై వ్రాయబడి వున్న ఆ ఎనిమిది పేజీల ఉత్తరం అతన్ని ఏదో లోకాలకు తీసుకుపోయింది అంటే అతిశయోక్తి కాదు.

ప్రియమైన నీకు

నేనసలు ఇలా నీకు వ్రాస్తానని కలలో సైతం ఉహించలేదు ఎప్పుడు.

ఎందుకు వ్రాస్తున్నానో నాకు స్పష్టత వుంది. కానీ ఎలా వ్రాయాలో ఎక్కడినుండి మొదలుపెట్టాలో, ఎలా ఒక క్రమపద్ధతిలో వ్రాయాలో అర్థం కావటంలేదు. నేను నీలా రచయితను గానీ, కవిని గానీ కాను కద.

ముందుగా ఒక్కటి మాత్రం గట్టిగా చెప్పనీ నన్ను. అది ఏమిటంటే, నాకు నువ్వంటే చాల చాల ఇష్టం. అది ఎంత ఇష్టమో మాటల్లో చెప్పలేనంత ఇష్టం. ముందుగా ఇవే మాటల్తో ఎందుకు ప్రారంభించాను అంటే నాకు తెలియకుండానే ఇక నా కష్టాల గురించి వ్రాసేస్తాను. నాకు తెలిసింది కష్టాలు మాత్రమే కద.

భూమి, ఆకాశం , మిల్కీవే లు దాటి, దిక్కులు అన్న ఎల్లలు దాటి అనంతంగా వ్యాపించి, సరిహద్దులు అన్నదే ఎరుగని ఈ విశాల విశ్వంలో ఒక చిన్న బిందువు లాంటి నా ఉనికికి ప్రాముఖ్యత ఏమి ఉంటుంది? నేను సరిగ్గా అలాగే అనుకునే దానిని. ఇది ఆత్మన్యూనత కాదు, ఆత్మ జ్ఞానం అని అనుకుంటూ నాకు అప్పజెప్పబడిన పనులు నేను చేసుకుంటూ, నాకు చేతనయినంత మేరా కుటుంబానికి తోడ్పడుతూ, ఏ దశలోనూ నా మనస్సులో శూన్యత ఆవరించకుండా, ఏ ఆశా వ్యామోహాలకు లోనుకాకుండా, ఒక మర మనిషిలాగా జీవితాన్ని జీవిస్తూ అదే జీవితం అని నన్ను నేను బుజ్జగించుకుంటూ లేని ఉత్సాహాన్ని మొహంపై పులుముకుంటూ బ్రతికేసేదాన్ని.

నాకు ఈ మధ్య మనసు అస్సలు బాగుండటం లేదు. నా చిన్ని జీవితంలో నాకు అంటూ ఏ కోరికలు ఆశలు లేవు. నేను ఒక యంత్రం లాగా నన్ను నేను మార్చుకున్నాను ఇన్నేళ్ళు.

ఏ కోరిక కోరుకున్నా అది నెరవేరదు అన్న జీవిత సత్యం చాలా చిన్నవయస్సులోనే నేను తెలుసుకోగలిగాను. ప్రతి కోరిక డబ్బుతోనే ముడిపడి వుంటుంది కద మనం సౌఖ్యాలు పొందాలంటే. అందుకే ఆశ – నిరాశ ఇవి కవల పిల్లలు అని భ్రమ పడేంతగా మనసుకు నేను నచ్చజెప్పుకోగలిగాను. మనం మన మనస్సులకు ఇవ్వగలిగే గొప్ప సౌఖ్యం ఏమిటో తెలుసా, దుఃఖించటం. ఎక్కడో చదివాను సోకించటం కన్నా సోమరితనం ఇంకోటి వుండదని. కానీ అది కడుపులో చల్ల కదలకుండా కూర్చున్నా గడిచిపోయే వెసులుబాటు వున్న వారికి వర్తిస్తుందేమో కానీ నాలాంటి వారికి కాదు.

ఏ పని చేయలేకపోవటం అన్నది మాఇంటి పరిస్థితి దృష్ట్యా ఆత్మహత్యా సదృశ్యం. ఈ జ్ఞానం నాకు చాలా చిన్న వయస్సులోనే కలిగింది. అందుకే డిగ్రీ ఫస్టియర్ నుంచే కాలేజి వెళ్ళటం మానేసి స్కూలు టీచర్ గా ఉద్యోగం, ట్యూయిషన్లు, కుట్టుమిషన్ పై కుట్టటం లాంటి పన్లు కల్పించుకుని నన్ను నేను బిజీగా వుంచుకుంటున్నాను.

రొటీన్ గా నడిచిపోతున్న నాజీవితం లోకి ఒక మలయమారుతంలాగా వచ్చావు నేస్తం నీవు.

నిన్ను చూసిన మొదటి సారి ఎవరబ్బా ఇతను భలే అందంగా వున్నాడే అని అనుకోవచ్చు ఏ ఒక్కరైన. అందుకు నీకు అన్ని విధాల అర్హత వుంది. ఇప్పుడు నిన్ను పొగుడుతూ కూర్చోవటం నా ఉద్దేశ్యం కాదు.

నిన్ను చూసిన మొదటి క్షణం లో నాకు కలిగిన మొదటి అనుభూతి ఏమిటో తెలుసా? చెబుతాను – సాంత్వన, అవును నేస్తం నాకు నిన్ను చూడంగానే కలిగిన మొదటి అనుభూతి ఓదార్పు, నిశ్చింత, నెమ్మదిదనం.

మందనుండీ, తల్లి నుండీ దూరంగా తప్పిపోయిన లేగ దూడకి తిరిగి తల్లి ఆవు కనపడంగానే ఎలాంటి నిశ్చింత, నెమ్మది, భరోసా, సాంత్వన కలుగుతాయో – నాకు నిన్ను చూసిన మొదటి క్షణంలో అలాంటి అనుభూతి కలిగింది.

నీవు నా జీవిత గమ్యానివి అనిపించింది.

నాకు నీ నీడలో సేద తీరాలని అనిపించింది, నీ పరిష్వంగంలో చేరి వెక్కి వెక్కి ఏడ్వాలని అనిపించింది. కొన్ని అనుభూతులకు అర్థం వుండదు.

నీవు ఎవరో కూడా సరిగ్గా తెలియదు అప్పుడు, ప్రిన్సిపాల్ గారి తమ్ముడివి నీవు అని కూడా తెలియదు. నీవు అక్కడ ఆ క్షణంలో ఎందుకున్నావో కూడా తెలియదు. కాని నాకు నిన్ను చూడంగానే కలిగిన మొదటి భావన సాంత్వన. అయితే అలా ఎందుకు అనిపించిందో ఫాలాక్షుని సాక్షిగా నాకు తెలియదు.

నిరాశలతో జీవించడం అలవాటు అయిన నాకు, దేని మీద ఆశ పడకపోవటం అన్నది పద్ధతిగా మారిపోయింది. అలాంటిది నేను ఇటీవల దేవుడ్ని పదే పదే కోరుకుంటున్న ఒకే ఒక కోరిక ఏమిటంటే పెన్నిధిలాగా దొరికిన ఈ స్నేహాన్ని నా నుంచి దూరం చేయకు అని.

నీతో మట్లాడుతూ వుంటె నేను ఆవేళ కలిగిన అలసట యావత్తు మరచిపోతాను. నా సాయంత్రాలు జీవనోత్సాహనికి కేంద్రాలుగా మారిపోయాయి.

ఇప్పటి దాకా వ్రాసినది ఒక సారి ఆగి చదువుకుంటుంటే నాకే నిస్పృహగా అనిపించింది. ఏమిటి ఇంత నైరాశ్యంతొ వున్నాయి నా ఆలోచనలు అని. అయినా నేను ఏదీ దాచుకోవాలి అనుకోవటము లేదు నేస్తం. ఈ ఉత్తరాన్ని నీకు ఇలాగే ఇస్తాను. నేను నిజానికి ఇంత బేలను కాను. నేను కష్టాలను చాలెంజి లాగా భావించి ఎదుర్కొంటాను. నాకు నిరాశ, నిస్పృహ అన్నవి ఎన్నడూ కలుగవు. కానీ నీ ముందు నేనేంటి ఇంత బేలను అవుతున్నాను అంటె అది నీ స్నేహంలో గొప్పదనం . అది నీ స్నేహంలో తీయదనము.

ఒక్కోసారి నిన్ను కౌగిలించుకుని భోరున ఏడ్వాలి అని అనిపిస్తుంది. నాకు సాంత్వన లభించేది అంటే నీ సాంగత్యంలో మాత్రమే.

నాకు నీ మాటలు ఇష్టం

నాకు నీ అమాయకత్వం ఇష్టం

నాకు నీ నవ్వు ఇష్టం

భేషజం లేని నీ ప్రవర్తన ఇష్టం

అందరి మంచిని కోరే నీ ఆప్యాయత ఇష్టం

నీ అలవాట్లు ఇష్టం

నీ తెలివితేటలు ఇష్టం

తెలివితేటలున్నాయన్న అహం నీకు లేకపోవటం ఇష్టం

నీవు నా వాడివి అన్న భావన ఇష్టం

నేనెక్కడ నొచ్చుకుంటానో అని తపన పడే నీ తత్వం ఇష్టం

సారీ ఏమేమొ వ్రాసెస్తూ వున్నాను.

ఇంతకూ నేను ఇదంతా ఎందుకు వ్రాస్తున్నాను అంటే నీ పట్ల ఇంత ఇష్టం మనసులో పెట్టుకుని పైకి ఏమి తెలియని దానిలా నటిస్తూ మాములుగా వుండటం ధర్మం కాదు నాకు బలంగా అనిపిస్తూ వుంది.

నేస్తమా నాకు ఒక వరం ఇస్తావా?

మన స్నేహం ఇలాగే కొనసాగాలి అని నేను కోరుకుంటున్నాను. ఏది ఏమయినా మన స్నేహం ఇలాగే కొనసాగాలి. మనం మంచి స్నేహితులుగా కలకాలం కొనసాగుదాం.

నాకు ఇటీవల భయంకరమైన కలలు వస్తున్నాయి. నువ్వు ఇక నాతో మాట్లాడవేమో అన్నట్టు, నన్ను నీవు మరచీ పోయి నీ అంతట నీవు హాయిగా వెళ్ళిపోతున్నట్టు ఇలాంటి కలలు నాకు పీడకలల కన్నా ఎక్కువ భయంకరమైనవి సుమా.

మిత్రమా, ఒక్కటి మాత్రం ఖచ్చితంగా చెప్పగలను. మనది ఈ జన్మలో స్నేహం కాదు. ఎక్కడో తీరని ఋణం నన్ను మళ్ళీ నీతో కలిపింది. మిత్రమా నను ఎన్నటికీ విడిపోవుగా.

మనది ఉత్తి స్నేహం అయితే ఏ ఇబ్బంది లేదు. హాయిగా జీవితాంతం మనం స్నేహాన్ని కొనసాగించవచ్చు.

నేస్తమా, నేను సిగ్గు విడిచి చెబుతున్నాను, నాలో కలుగుతున్న హృదయస్పందనలు , వేదన, నిరాశ, నీపై ఉత్తుంగ తరంగంలా ఎగసిపడుతున్న ఇష్టం తాలూకు తీవ్రత చెబుతున్నాయి ఇది ఉత్తి స్నేహం మాత్రమే కాదు అని.

కానీ మిత్రమా నీచేయి అందుకునే అర్హత నాకుందా?

నన్ను నిజంగా నీ జీవితంలోకి ఆహ్వానిస్తావా?

ఇదంతా నా పిచ్చిఊహలు మాత్రమేనా?

నీక్కూడా నాపై ఇదే స్థాయిలో ఇష్టం వుందా?

మనం ఇద్దరం జీవితాంతం కలిసి వుండగలం అనే దృశ్యం మనస్సులో నీకు కనీసం ఊహామాత్రంగా అయినా వస్తోందా?

నాకు ఇష్టం ఎంత స్తాయిలో వుందో ఇది సాధ్యం కాదేమో అన్న అనుమానమూ అంతే స్థాయిలో ఉంది.

నేనింత నెగెటివ్ థింకర్ ని అని నాకు మొదటి సారి తెలుస్తోంది.

నేను పెద్దగా సాహిత్యం చదువుకున్న దానిని కాను. ఏదో టెక్స్ట్ బుక్స్ చదివిన మిడిమిడి జ్ఞానమే తప్ప ఒక క్రమ పద్దతి లో నా ఆలోచనలు పేపర్ పై పెట్టటం రాదు నాకు.

నాలో కలిగిన ఆలోచనలు యధాతథంగా ఎటువంటి భేషజాలు లేకుండా వ్రాసేసాను.

ఇప్పుడు ఎంత నిశ్చింతగా వుందో మాటల్లో చెప్పలేను.

వుండనా మరి

ఎన్నటికీ నీ జీవిత సహచరిగా వుండాలని ఆశ పడే

నీ

స్నేహితురాలు

చదవటం ముగియగానే అతని కన్నుల వెంబడి ధారాపాతంగా అశ్రువులు.

అది బాధా, వేదనా, ఆనందమా అని ఇదమిత్తంగా చెప్పలేని ఒక అలౌకిక మానసిక స్థితిలో వున్నాడు అతను. అతను చదవటం ముగించే వరకు ఆవరించి ఉన్న మసక వెలుతురు కూడా అంతరించి జగత్తును యావత్తు లలిత యామిని ఆవరించింది.

అతను ఒక తన్మయావస్తలో వున్నాడు.

ఆమె తనని ప్రేమిస్తోంది. ఆ భావన అతనికి తెలియని కొత్త ఉత్సాహాన్ని ఇస్తోంది.

అతని ఆలోచనల ప్రవాహం ఇలా వుంది

"ఆమె నా దృష్టిలో ఒక దేవత. ఆమె నేను కోరని వరాన్ని అయాచితంగా ఇస్తూ, తనను తాను చాలా తగ్గించుకుంటూ సవినయంగా జీవితాంతం తోడు వుండే వరం ఇస్తావా అని పైగా నన్నే యాచిస్తోంది. ఇది కలా నిజమా?"

అతని మనస్సు ఆనందంతో ఉరకలెత్తుతోంది.

"హార్టీ కంగ్రాచ్యులేషన్స్" మరుసటి రోజు కాలేజిలో కనపడంగానే ఉమేష్ చెప్పాడు. అతని పూర్తి పేరు ఉమా శంకర ప్రసాద్. స్నేహితులందరూ అతన్ని ఉమేష్ అని పిలుస్తారు.

"ఎందుకు కంగ్రాచ్యులేషన్స్? ఏమి సాధించానని?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు అతను.

"దాచినా దాగవు లే ఇలాంటివి. ప్రేమలో పడ్డావట. తనే ప్రపోస్ చేసిందట కద?" ఉమేష్ అలా అడిగేటప్పటికి అదిరిపడ్డాడు అతను.

"ఛ.ఛ. అలాంటిది ఏమి లేదు. అయినా ఎవరు చెప్పారు?" అసలేం అర్థం కావటం లేదు అతనికి. నిన్న రాత్రి ఆ అమ్మాయి తనకు ఉత్తరం వ్రాసిన విషయం తనకు తప్ప ఎవరికీ తెలియదు. ఈ ఉమేష్ గాడికి ఎలా తెలిసిందబ్బా. అయోమయంగా వుంది అతనికి.

"నాకు సీ.ఎం చెప్పాడు" అతని అయోమయాన్ని ఇంకా పెంచుతూ చెప్పాడు ఉమేష్.

"హే. కమాన్. ఛీఫ్ మినిష్టర్ చెప్పటం ఏమిటి? వేళాకోళాలు ఆపి నీకు ఎవరు చెప్పారో చెప్పు అసలు"

"అంటే నేను విన్నది నిజమే అన్నమాట. నాకు ఎలా తెలిసింది అన్న విషయం మీదనే నీ ఫోకస్ వుందే తప్పనిచ్చి, అసలు అలాంటిది ఏమి లేదు అని నీవు అనటం లేదు." అతన్ని మరింత ఆట పట్టిస్తూ నవ్వేశాడు ఉమేష్.

"లేదు. లేదు అలాంటిది ఏమీ లేదు." అటూ ఇటూ చూస్తూ మెల్లిగా గొణిగాడు అతను.

"సీ.ఎం అంటే ఛీఫ్ మినిష్టర్ కాదులే. ఆ ఫలాన అమ్మాయి మేనత్త కొడుకు చంద్రమోహన్. మేము వాడిని ముద్దుగా సీ.ఎం అని పిల్చుకుంటాం. వాడు నాకు చిన్నప్పటి నుంచి పరిచయం" ఆ అమ్మాయి పేరు కూడా కరెక్టుగా చెప్పేశాడు ఉమేష్.

కాసేపాగి, ఉమేషే చెప్పుకుపోసాగాడు

"ఈ సీ.ఎం గాడు మన ఏజే, ఇంటర్ దాకా నాక్లాస్ మేట్. కానీ వాడు మనలా డిగ్రీ చేరక ఇంజినీరింగ్ లో చేరాడు. కర్ణాటకలో గుల్బర్గా లో చదువుతున్నాడు. వాడికి అన్ని అలవాట్లు ఉన్నాయి. నీలాగా బుద్ధిమంతుడు కాడు. మొరటోడు వాడు.

వాడికి వాడి మరదలు కి బాగా చనువు వుంది. వీడి నాన్న గారు రియల్ ఎస్టేట్ అవీ చేస్తూ ఏదో ప్రయివేట్ జూనియర్ కాలేజికి కరస్పాండెంట్ గా చేస్తూ బాగా సంపాయించాడు. మాములు మాటల్లో చెప్పాలంటే ఈ సీ.ఎం. గాడు 'బార్న్ విత్ అ సిల్వర్ స్పూన్ ' కిందే లెక్క. వాళ్ళు బంధుత్వం వుండటం వల్ల కలుస్తున్నారే గానీ, ఈ సీ.ఎం గాడికి, ఈ అమ్మాయి వాళ్ళకి ఆర్థిక పరంగా చూసుకుంటే చాలా అంతరం వుంది.

కాని వీడికి ఆమె అంటే చాలా ఇష్టం. కానీ తన ఇష్టాన్ని ఆమెకి నచ్చే విధంగా ఎప్పుడు చెప్పుకోలేదు. అదొక్కటే కాదు. ఆమె తన కోసమే పుట్టింది అని వీడికి ఒక నమ్మకం.

ఎటు తిరిగి కాళ్ళా వేళ్ళా పడి అయినా సరే తనకే ఇచ్చి చేస్తారు ఆ అమ్మాయిని , అని వాడికి ఒక విధమైన అహంతో కూడిన ఓవర్ కాన్ఫిడెన్స్.

నిజంగా చెప్పాలంటే , వీడు ఆమెని టేకెన్ ఫర్ గ్రాంటెడ్ అన్నట్టు ట్రీట్ చేస్తాడు. ఎప్పుడూ ఆట పట్టించడం, తన్ని ఏడిపించడం, ఏదయినా ఫామిలి ఫంక్షన్స్ లో కల్సినప్పుడు సైతం ఆ అమ్మాయిని ఏడిపిస్తూ వుంటాడు. అదంతా చనువు అని అనుకుంటూ వుంటాడు ఈ మొరటోడు.

తను నీతో క్లోస్ అవటం వాడు అస్సలు ఊహించలేదు అట. దాంతో హర్ట్ అయ్యాడు.

మొన్న ఏదో ఫామిలీ ఫంక్షన్ లో కల్సినప్పుడు, ఆ అమ్మాయిని పట్టుకుని అడిగేశాట్ట. "నన్ను పెళ్ళిచేసుకోవటం నీకు ఇష్టమేనా?" అని.

ఆ అమ్మాయి చాలా సేపు మాట్లాడలేదట. వీడు బలవంతం చేసి పదే పదే ఆడిగిన మీదట, నెమ్మదిగా గొంతు పెగల్చుకుని చెప్పిందట, "బావా, నాకు నీపై ఎప్పుడు అటువంటి ఆలోచన లేదు. చిన్నప్పటి నుంచీ దగ్గరగా చూడ్డం వల్లనుకుంటాను, నాకు మా అన్నయ్యతోనో, తమ్ముడితోనో మాట్లాడుతున్నట్టు వుంటుందే కానీ నీతో – పెళ్ళి అనే ఆలోచనే నాకు ఎప్పుడూ రాలేదు." అని నెమ్మదిగా స్పష్టంగా అందిట.

చెప్పాను కద, వీడు మొరటోడు అని.

"మరి ప్రిన్సిపాల్ గారి తమ్ముడు, ఆ పుస్తకాల పురుగు అంటే ఇష్టమా? అతని పై అలాంటి ఉద్దేశ్యం ఉందా?" అని ముఖాముఖి అడిగేశాట్ట.

వీడు బాగా రీసెర్చి చేసిన తర్వాత సంభాషణ చేస్తున్నాడు అని అర్థమయిందట ఆ అమ్మాయికి.

కాసేపు ఏమి మాట్లాడలేదట. ఆ తర్వాత నిదానంగా చెప్పిందట.

"నేను అతన్ని ఇష్టపడుతున్నానో లేదో గానీ ఆ మాట నువ్వంటుంటే వింటానికి నాకు చాలా బాగుంది బావా.

నాకయితే అతనంటే చాలా గౌరవం వుంది. అతనితో కొద్దిగా స్నేహమే తప్ప మేమేమీ పెద్దగా మాట్లాడుకునేది కూడా ఏమి లేదు. ఎప్పుడన్న సాయంత్రాలు వస్తాడు, మా తమ్ముడితో మాట్లాడటానికి, నీవు అనుకుంటున్నట్టు పెద్ద పెద్ద ఆశలేం లేవు అతని పట్ల. అతనికి ఈ కాలపు కుర్రాళ్ళకు వుండే ఎలాంటి బాడ్ హాబిట్స్ లేవు. అతను ఒక మంచి కవి. చాలా తెలివైన వాడు. ఎదుటి వ్యక్తిని ఎన్నడూ నొప్పించడు. అతనితో మాట్లాడుతూ వుంటే ఇంకా ఇంకా మాట్లాడుతూనే వుండిపోవాలని వుంటుంది బావా. మనం ఎంత వేదనలో అన్నా వుండనీ అతని చిరునవ్వు ని చూస్తూ అతనితో మాట్లాడితే

మన దుఃఖం మర్చిపోతాము. అతను సలహా అని ఇవ్వడు కానీ అతని మాటల్లో మన సమస్యలన్నిటికి పరిష్కారం లభిస్తుంది.

కానీ అతను నన్ను ఇష్ట పడితే నాకు అంతకన్నా కావాల్సింది ఏమీ లేదు. హీ ఈస్ ది పర్‌ఫెక్ట్ జెంటిల్ మేన్" అని అనేసి తుర్రుమందట.

ఈ సంఘటన జరిగి సరిగ్గా రెండు రోజులు కూడా అవలేదు. అప్పటి నుంచి సీ.ఎం. గాడు ఇంచుమించు వందరోజులు లంఖణం చేసిన వాడిలా తయారయ్యాడు. కనుగుడ్లు లోపలికి పీక్కుపోయాయి. అన్నం సరిగ్గా తినటం లేదు. నీళ్ళు సరిగ్గా త్రాగటం లేదు.

వాడు మొరటోడే కాని చెడ్డ వాడు కాదు.

"నా తలరాత లో లేదురా అది. ఆ ప్రిన్సిపాల్ గారి తమ్ముడు అదృష్టవంతుడు." అని పదే పదే గొణుగుతున్నాడు.

నీకు తెలుసుగా నేను మందు పుచ్చుకోనని. కానీ వాడి బలవంతం పై నిన్నంతా వాడి పక్కన బార్ లో కూర్చోవాల్సి వచ్చింది. వాడు పరిమితికి మించి త్రాగుతూ ఈ పర్సనల్ విషయాలు అన్ని నాకు చెప్పాడు. నీవు కాలేజి లో నాకు క్లోస్ ఫ్రెండ్ అని కూడా వాడికి తెలుసు"

అతడు వింటూ వుండి పోయాడు ఉమేష్ మాటల్ని. అతని మనసులో తీవ్రమయిన భావ సంచలనం. ఆ భావనలకు అర్థం ఇది అని చెప్పలేము కానీ అతడికి చాలా సంతోషంగా వుంది. మాటల్లో చెప్పలేని సంతోషం అది.

ఇతని మౌనాన్ని మరో లాగా అర్థం చేసుకున్న ఉమేష్ చెప్పటం మొదలెట్టాడు.

"ఆ సీ.ఎం గాడు నీకు ఏమీ ప్రమాదం తలపెట్టడు. డోంట్ వర్రీ. వాడి బాధంతా తనకు ఆ అమ్మాయి మిస్ అయ్యిందనే తప్పనిచ్చి నీకు ఏదో ప్రమాదం తలపెట్టాలని కాదు."

"ఛ.ఛ. నాఉద్దేశ్యం అది కాదు."

"ఇంతకూ ఆమె నీకు ప్రొపొస్ చేసిందా , పార్టీ ఎప్పుడు మామా" ఉమేష్ వాతావరణాన్ని తేలిక పరుస్తూ అడిగాడు.

అతనేమీ పలకలేదు.

ఇంతలో వేరె ఫ్రెండ్స్ రావటంతో ఆ సంభాషణ అక్కడితొ ఆగిపోయింది.

ఆమె వ్రాసిన ఉత్తరాన్ని ఎన్ని వేల సార్లు చదువుకున్నాడో లెక్క లేదు. అది అతని జేబులోనే వుంది. ఉండుండి జేబుపై చేయి వేసి తడుముకుంటున్నాడు.

ఆ ఉత్తరం లో ఎన్ని పదాలు ఉన్నాయో, ఎక్కడ కామా, ఎక్కడ ఫుల్ స్టాప్ వుందో, ఏ వాక్యం తర్వాత ఏ వాక్యం వస్తుందో అతనికి కంఠోపాఠమే.

సాయంత్రం వెళ్ళి ఆమెని కలవాలి.

వెళ్ళే ముందు ఆ అమ్మాయికి ఉత్తరం వ్రాసి ఇవ్వాలనే ఆలోచనతో కాగితం , కలం ముందు వేసుకుని కూర్చున్నాడు.

ఎన్నెన్నో వ్రాయాలని వుంది ఆ ఉత్తరానికి బదులుగా.

అలవోకగా కవిత్వం వ్రాసే అతనికి కలం మొరాయిస్తోంది.

కలం కాగితం మీద పెట్టగానే ఒక ప్రవాహం లాగా సాగిపోయేది అతని కవితా ఝురి. అందమైన పదాలు వాటంతట అవే వచ్చి ఆశువుగా కుదురుకునేవి.

అలాంటిది ఆమెకి ఉత్తరం వ్రాద్దామని కూర్చుంటే కలం ముందుకు సాగటమే లేదు. ఇది అతనికి చిత్రమైన అనుభవం. ఇదివరకు ఎన్నడు కాలేదు అలా.

ఒకటి రెండు వాక్యాలు వ్రాయంగానే, ఇంకా బాగా వ్రాసి ఉండాల్సింది అని అనిపిస్తుంది. ఆ కాగితం తీసి చెత్తబుట్టలో వేసేసి ఇంకో కాగితం తీసుకుని వ్రాయటం మొదలెట్టడం. ఇలా ఒక గంట సాగింది.

అతనికి అర్థం అయిపోయింది ఇక ఈ వేళ్టికి వ్రాయటం కుదరదు అని.

క్రితం రాత్రి కూడా ఇదే పరిస్థితి ఎదురయ్యింది. అప్పుడే ఆమె ఉత్తరం అందుకున్న ఎక్సయిట్‌మెంట్‌తో వ్రాయటం కుదరలేదేమో అని అనుకుని, వ్రాయటం ఆపేసి నిద్ర పోయే ప్రయత్నం చేశాడు. నిద్ర కూడా అతన్ని కరుణించలేదు. ఏవేవో ఆలోచనలు.

'సఖికి కాన్క సమర్పింపజాల నేను,

ఈయదగు హృదయమే లేకపోయె నాకు'

అతనికి అసంకల్పితంగా గాలిబ్ గీతం ఒకటి గుర్తొచ్చింది.

నా హృదయమే నా వద్ద లేదు ప్రియా, అందుకేనేమో ఏమీ వ్రాయలేకపోతున్నాను. అనుకుని చిత్రంగా నవ్వుకున్నాడు.

అలా నిద్ర రాక, వ్రాద్దామంటే మాటలు రాక ఆ రాత్రి భారంగా గడిచింది.

కాలేజిలో ఉమేష్ చెప్పిన మాటలతో మనసు మరింత ఉద్విగ్నభరితమయ్యింది.

'తన పట్ల అంత అభిమానం వుందా ఆమెకి? అబ్బ ఎంత అదృష్టవంతుడుని నేను' పదే పదే ఇదే ఊహ అతని మనస్సు నిండా కలుగుతోంది.

సాయంత్రం వారి ఇంటికి వెళ్ళే ముందు వ్రాద్దామని మరో సారి కూర్చుని కూడా మరలా అదే పరిస్థితి ఎదురవ్వటంతో, ఇంక చేయగలిగేదేమీ లేక, ఒక ’ఏ ఫోర్’ సైజు తెల్ల కాగితం పై రేనాల్డ్స్ పెన్ తో (రేనాల్డ్స్ పెన్ లు వచ్చిన కొత్తలు అవి భారతదేశంలో) క్లుప్తంగా ఇలా వ్రాశాడు,

’అయాచితంగా నీ ప్రేమ భిక్ష లభించినది.

నా అర్హతకి మించి నాకు లభించిన గొప్ప వరం నీ ప్రేమ.

పట్టెడన్నం దొరికితే చాలు అనుకున్నవాడికి

పంచభక్ష్య పరమాన్నాలు దొరికితే ఎలా తబ్బిబ్బు అవుతాడో

అలా వుంది నా పరిస్థితి.

నీవు నాతో మాట్లాడటమే నా అదృష్టం నేను భావిస్తుంటాను,

నన్ను చూసి నీవు నవ్వే చిరునవ్వు నాకు పెన్నిది గా భావిస్తుంటాను.

నీవు మీ ఇంటి నుంచి బయటికి వచ్చి, రోడ్డు మీద వెళ్ళేటప్పుడు

ఓరకంటితో నా వంక చూస్తే చాలనుకుంటాను.

మానవరూపంలో సంచరిస్తున్న దేవతా స్త్రీవి నువ్వని నీకుతెలియదు,

ఎందుకో దయతో వచ్చి ఈ మర్త్యుల మధ్య సంచరిస్తున్న దైవాంశ సంభూతురాలివి.

నీ చిరునవ్వే నాకు వరం

నీ పలుకే నాకు మంత్రోపదేశం

నీ చూపే నాపై కురిసే దయా వర్షం.

ఈ అల్ప సంతోషిని ఉక్కిరిబిక్కిరి చేయసంకల్పించావా?

నీ ప్రేమని నేను అస్సలు ఊహించలేదు.

నేను ఎంత అదృష్టవంతుడను?

ఒకటి చెప్పు మిత్రమా ఇదంతా కలా నిజమా?

నేను నీతో చెప్పాలనుకున్న ఎన్నో మాటలు , ఎంతో అందంగా నువ్వే చెప్పేశావు.

నీకో నిజం చెప్పనా, నా కలం నుంచి రావటానికి

నా మాటలు మొరాయిస్తున్నాయి.

మాటలు రాని మూగ వాడిలాగా అయ్యింది నా పరిస్థితి.

ఇలాంటి పరిస్థితి మొదటి సారి ఎదుర్కొంటున్నాను.

ఇదంతా కల కాదుగా?

నాపై నీ ప్రేమ నా స్వప్నం కాదుగా?

నీలాంటి దేవతా మూర్తి ప్రేమని పొందటానికి నాకు ఏ అర్హత వుంది?

ప్రియా ఇదంతా నిజమా?

నేను ఒక సామాన్యుడిని, నీవు నిజంగా దేవతా మూర్తివి.

నీ ప్రేమ నేను ఈ జన్మ లో పొందిన అత్యంత గొప్ప వరం.

నీ పట్ల నా ప్రేమని నీతో వ్యక్త పరిచే స్థాయి కూడా నాకు లేదని,

నాలో నేనే దాచుకున్న ఒక సామాన్యుడిని.

ఇప్పుడు నేను ప్రపంచంలోనే అతి గొప్ప అదృష్టవంతుడిని.

థాంక్యూ......థాంక్యూ....థాంక్యూ"

ఎన్నో వ్రాయాలనుకున్నా, ఓ నాలుగు మాటలు వ్రాసిన తృప్తితో ఆ కాగితాన్ని మడిచి జేబులో పెట్టుకుని సైకిల్ తీసుకుని వాళ్ళ ఇంటి కి బయలు దేరాడు.

వాళ్ళింట్లో ఎప్పటి లాగా పాఠం చెప్పించుకోవటానికి వచ్చే పిల్లలు కనపడ్డం లెదు. ఇంట్లో ఏదో ఫంక్షన్ జరుగుతున్నట్టు గుర్తుగా ద్వారబంధానికి పూల మాలలు, అరటి స్తంభాలు, మామిడి ఆకులు కట్టబడి వున్నాయి. లోపలి నుంచి ఏదో కోలాహలం వినిపిస్తోంది.

వాకిటి దాకా వెళ్ళి ఇక లోపలికి వెళదామా వద్దా అని సందేహిస్తుండగా, ఆ అమ్మాయి చూడనే చూసింది.

ఆమె ఆ రోజు చాలా ప్రత్యేకంగా కనిపిస్తోంది.

కాస్తా కుంకుమ పువ్వు కలిపిన పసుపు రంగు మైసూర్ సిల్క్ పట్టు చీర, దానికి ఎర్ర రంగు బోర్డర్, జరీ అంచుతో ఎర్ర రంగు జాకెట్. జాకెట్ కి చీరకి మధ్య బంగారు రంగులో మెరిసి పోతున్న పల్చటి నడుం. శంఖం లాంటి మెడ. ఎర్రటి పెదాల వెనుక, దానిమ్మ గింజల లాంటి పలు వరుస. తళుకులీనుతూ ఊయల లా ఊగుతున్న బుట్టాల లాంటి జూకాలు.

చేతుల నిండుగా గల గల మని సవ్వడి చేస్తూ ఎర్ర రంగు మట్టి గాజులు, చేతికి ఎరుపు, పసుపు రంగు దారాలతో తోరం, ఆ తోరం మధ్యలో తమలపాకు కట్టబడి ఆమె చేతికే కొత్త శోభను ఇస్తోంది. కాళ్ళకు ఘల్లు ఘల్లు మని చప్పుడు చేస్తూ పట్టీలు, నుదుటిన పాపటి బిళ్ళ, జడ కుచ్చులు, జడ వెంబడి ముత్యాలు పొదిగిన చిట్టి చిట్టి వెండి గజ్జలు, తల నిండా మల్లె పూలు ఆమె రూపం చాలా కొత్తగా వుంది.

మళ్ళీ అదే భావన. దేవతా స్త్రీ వచ్చి ఎదురుగా నిలబడినట్టు అనిపించింది అతనికి.

"ఏయ్. ఏమిటి బయటే నిలబడి పోయావు. రా రా. లోపలికి రా. ఇవ్వాళ నోము నోచుకున్నాము. మీ వదినె గారు కూడా వచ్చి వెళ్ళారు ఇందాకే పేరంటానికి" ఆమె మాటలు వింటూ మంత్ర ముగ్ధుడిలా లోనికి నడిచాడు.

వాళ్ళిల్లు కోలా హాలంగా వుంది. ఎవరెవరో ముత్తైదువలు, పట్టు చీరల రెపరెపలు. హారతి పాటలు, ఇలా వుంది లోపలంతా. ఆ వాతా వరణంలో తాను ఎందుకు అన్నట్టుగా కాస్తా కదిలి , "హే, మరో సారి వస్తాలే మీరంతా ఏదో హడావుడిగా వున్నట్టు వున్నారు." అని బయలు దేరబోయాడు.

"ఏం ఫర్వాలేదు. కూర్చో కాసేపు.. బయటివారిని ఎవర్నీ పిలవలేదు. అంతా మా వాళ్ళే. ఇప్పుడున్నది మా మేనత్త వాళ్ళ కుటుంబం. వాళ్ళకు నిన్ను ఇంట్రడ్యూస్ చేస్తా వుండు వాళ్ళు కూడా బయలుదేరే హడావుడిలో వున్నారు."

ముందు ఉన్న చిన్న వరండాలో కూర్చోబెట్టి లోనికి వెళ్ళింది. అతను కూర్చున్నాడు. ఫంక్షన్ కి వచ్చిన మగ వాళ్ళందరు అక్కడే కూర్చున్నారు. ఆ అమ్మాయి నాన్నగారు, మారుతిలతో పాటుగా తనకు తెలియని ఓ నడివయసు పెద్దమనిషి, ఇంకో యువకుడు కూడా కూర్చుని ఉన్నారు. వాళ్ళ ఎదురుగా టీ పాయ్ పై త్రాగి పెట్టేసిన ఖాళీ కాఫీ కప్పులు, అప్పుడే ఏవో స్నాక్స్ తిన్నట్టుగా చిన్నచిన్న ఖాళీ ప్లేట్లు వున్నాయి.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments